

Jis norėjo pab__ti mieste, kur namai raudoni ir smail__s, panašūs į bažn__čias, kur matyti gri__vėsiai ir l__ženos, apib__rusios al__vų žiedais, o miesto pakraščiuose aps__manojusios dar ne visai išgri__vusios sienos, kur viskas liud__ja apie tai, kas buvo ir kas __ra dabar, kur akys užkli__va už kiekvieno akmens, liud__jančio, kas __ra karas ir kas būna po karo. Tenai vaikšt__nėji gatvėm vienas, nes niekas nepaž__sta tavęs, eini su savo mintim ir __štisą dieną beprasmiškai ieškai antikvaro.

Andrius b__tinai turėjo nuvažiuoti į tą miestą. Dabar jis tyl__s vaikščiojo mažame miestel__je, j__ra netoli ošė, o žmonės, ner__pestingi ir išsimaudę, ir, rodėsi, ne__prastai švar__s, ėjo gr__stom gatvėm, medžių lapais atsirėmusiom į mėl__ną dangų ar nuo vėjo m__žtantį debesį, ir visą laiką gri__vėsių miestas neišėjo Andriui iš galvos. Irma ž__ngsniavo greta, ji taip pat t__lėjo, o jis m__stė, kaip atrod__tų šis miestelis rudenį, kai gatvės pasidaro nebe žalios, kai mėl__no dangaus nedaug, o g__ventojai, iš kur atv__kė, ten ir sugr__žta. Jis nej__čiom pal__gino tą __sivaizduojamą n__kų rudens miestelį su anuo miestu, kur ištisą dieną ieškai antikvaro, ir jam jie pasidarė kažkuo panaš__s. Bet pam__stęs jis suprato, jog į s__monę tokia mintis gr__žo todėl, kad jis tą miestelį mato tik vasarą ir susidaro __spūdį, kad žalios gatvės ir švar__s žmonės yra vienintelė jo šiluma, m__sto taip todėl, kad gerai ne__sivaizduoja, kaip miestelio žmonės moka džiaugtis j__ra, dži__stančiais drabužiais ir sūriu vėju.

Jam patiko, kad Irma ne__kyrėjo, kad ji ėjo greta t__li, išb__lusi ir m__stydamą, jog jo mintys dabar aname dideliame mieste, panašiam į jam nepaž__stamą miestelį prie j__ros rudenį. Jis džiaugėsi, kad Irma taip pat r__žtingai, kaip ir jis, stot__je klaus__nėjo, kada iš K. išv__ksta autobusas į aną miestą raudonais, iškl__rusiais stogais, ir Andrius nusiš__psojo, kai ji m__sliai pasakė:

– Andriau, __tariu, kad niekas nepav__ks mums. Tasai autob__sas iš K. Išv__ksta į tavo miestą l__giai septint__valandą, o iki K. iš čia reikia važiuoti beveik valandą ir dar suspėti iki kelto, ir persikelti, ir tik paskui jau j__dėti. Tad kada m__du iš čia t__rėtume išsikraust__ti, Andriau?

Jie l__kuriavo jau nebe ilgai, nes vilties nebeb__vo, o apsn__dusi karvė ži__rėjo į juos t__ngiomis ak__mis ir paskui, mostelėjusi snukiu, pradėjo pešti b__lančią žolę, o traktorininkas vis dirbo ir r__žtingai stengėsi __kopti į pirm__nų gretas.

Gr__žo jie beveik nes__moningai, ir miestel__je, dar kartą skait__damas skelb__mą su keistu žodžiu „sarisėja“, Andrius m__stė, kaip Irma dvasiškai sugni__žo, kaip jai pasidarė li__dna, nes laikrodys tada išmušė sept__nias ir, jei ano autob__so vairuotojas tvark__ngas, jis jau užvėrė kabinos dur__s. Andrius __sakė eiti Irmai miegoti, o pats pasakė pavaikšt__nėsiąs gatv__lėmis, gal būt, įl__sias į gri__vėsius ant tilto. Bet, likęs vienas, jis __žengė į centr__nę gatvę, nes jo m__slioje mint__se, antrą kartą skaitant skelb__mą su keistu žodžiu „sarisėja“, k__lo __dėja, kuri, rodėsi, buvo labai __tikima. Sut__kti žmonės jam __taigiai atsakinėjo, kur yra maž__tė miestelio kelev__nio pervež__mo kontora, kur vakarais sugr__žta visos miestelio maš__nos. Stotelė b__vo s__lyginai toli, bet jis ž__ngsniavo greit, varomas __sitikinimo, kad vis dėlto __šeitį surado, kad jie išv__kss b__tinai septintą valandą r__to į aną nutol__sį miestą. Stot__je mašinų b__vo nedaug, ir tos pačios turb__t beveik visos neb__rzgė, niekur nesiruošė j__dėti, jas sug__nė čia, mat__t, remontui, nes jos atrodė apdauž__tos ir iškl__rusios. Jis priėjo prie mašinos, po kuria g__lėjo kareivis. Pasienietis __tartinai nuži__rėjo Andrių ir tik tada susim__stė, kai Andrius s__žiningai paklausė, kur __manoma rasti budėtoją.

– O va – jis kaip tik __eina į rašt__nę, – pasakė tas ir vėl su nem__žtančiu pasir__žimu ėmė dirbti.

Andrius pasiv__jo budėtoją, ir, mat__t, ne__prastas ir __stabus pasirodė budėtojui jo elges__s, nes jis labai nustebė, ir tik tada, kai Andrius ėmė kalbėti nesk__bėdamas, be gr__sinimo balse ir labai rimtai, vyras apš__šusia kakta aprimo ir, trauk__damas pečius, žemaitiškai __starė:

– Turiu nuli__dinti. Nieko jums neb__s. Penktą r__to jokia mašina iš m__sų stotelės neišv__ksta. Kur – toks ankst__vas metas! Pats ž__not, koks čia tas m__sų miestelis, kokios čia s__lygos? Kas g__vena prie tol__mųjų reisų kelių, – kitas dal__kas.